

ζουται πόλεις ἐζήτησαν καὶ ἐπέτυχον νὰ σώσωσιν ἐκ τῆς καταστροφῆς πολυτιμὰ τινὰ τῆς τέχνης ἔργα· τὸ Κάσσελ ἔλαβε τὸ ὥρολόγιον· τὸ Σαιν-Βενάν τὴν Κολυμβήθραν· ἡ Ὑπρη καὶ τὸ Ἀρρέας ἄλλα τινὰ μνημεῖα. Ὑπάρχουσι πολῖται οἵτινες ἐναθρύνονται ὡς κατέχοντες λείψανά τινὰ τῆς δυστυχοῦς παύτης πόλεως, καὶ τινες μάλιστα ἀπλοῦς λίθους, τοὺς ὁποίους εὐηρεστήθησαν νὰ θέσωσι ἐπὶ τῶν θυρῶν των. Οἰκία τις τῆς Λουθαίνης σὺν τοῖς ἄλλοις παριστᾷ καὶ τὴν ἐπομένην ἐπιγραφὴν.

de tar Vanoe est VeCtVs LapsIste r Valnls,
CVIVs qVInte qVIdem CaroLe VICtor eras.

Ὁ λίθος οὗτος ἐκομίσθη ἀπὸ τὰ ἐρεπίτια τῆς Θεουάννης,
Ἡς ἦσο κατακτιτῆς, Κάρολε Πέμπτε.

Εἰς τὸν σύλλογον τῶν ἱερέων τῆς ἐν Σαιντ-Ὁμέρ ἐκκλησίας τῆς Παναγίας ἐπετρέπεται νὰ λάβῃ τὸν μέγαν πυλῶνα τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τῆς Θεουάννης. Ὁ σύλλογος οὗτος ἀπέστειλε τὸν ταμίαν του καὶ τρεῖς ἱερεῖς ἵνα λάβῃ καὶ οὗτος τὸ ἐκ τῶν λαφύ-

ρων μερίδιόν του· ἀλλ' ἡ δυσκολία τῆς μεταφορᾶς τοιοῦτου βαρυτάτου ὄγκου ἐθεωρήθη ἀνυπερέβλητος, διὸ καὶ ἤρκεσθησαν νὰ ἀποσπᾶσιν τὰ ὠραιότερα ἀγάλματα. Αὕτη εἶν' ἡ καταγωγὴ συμπλεγματος τριῶν εἰκόνων τῶς ὁποίας καὶ σήμερον ἀκόμη θεωρεῖ τις εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀρχαίας μητροπόλεως τοῦ Σαιντ-Ὁμέρ ὑπὸ τὸν πύργον. Τὸ μᾶλλον ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἀγαλμάτων ἀξίον παρατηρήσεως, γνωστὸν σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα *Μέγας* θεὸς τῆς Θε-

ρουάννης, εἶναι τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἡ παρούσα εἰκὼν.

Τὸ κολοσσαῖον τοῦτο ἀγαλμα ἐξ ὑπώχρου λίθου ἐστεμμένον μὲ εἰδός τι στέμματος ἐξ ἀκανθῶν, ἔχον τὸ σῶμα ἡμικεκαλυμμένον δι' ἐνδύματος, καὶ καθήμενον ἐπὶ θρόνου κεκοσμημένου μὲ γοθτικούς καλλιπισμούς, παριστᾷ πιθανῶς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Οἱ πόδες τοῦ ἐπακουμβῶσιν εἰς ἀπεικόνισμα πόλεως, ὡς διὰ νὰ ἐπιδείξωσι τὴν ἐπὶ τῆς οἰκουμένης παντοδυναμίαν του, καὶ αἱ χεῖρές του ὑψοῦνται εἰς σημείον εὐλογίας. Τὰ δύο ἑτερα ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα δὲν παριστῶμεν ἐνταῦθα, κεῖνται γονυπετῇ καὶ ἱκετικῶς εἰς τὰ δύο πλάγια τοῦ Μεγάλου θεοῦ τῆς Θεουάννης, καὶ ἐκ τούτου εἰκάζουσιν ὅτι παριστάνουσι τὴν Θεοτόκον καὶ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην.

Ἡ ἀπειράσις τῶν ἀγαλμάτων τούτων ἀποδίδεται εἰς ἀριστοτέχνην τινὰ τῆς δωδεκατῆς ἑκατονταετηρίδος. Μολαταῦτα ἀρχαιολόγοι τινὲς ἀπέδωσαν εἰς τὸ πρῶτον τῶν ἀγαλμάτων τούτων καταγωγὴν ἀρχαιοτέραν. Οἱ μὲν θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς παριστάνοντα τὸν Δία, καὶ ἄλλοι γαλλικὴν τινὰ θεότητα.

• Ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ τῆς Θεουάννης (λέγει ὁ Κ. Ε. Βαλλέ ἱστορικός τῆς μητροπόλεως τοῦ Σαιντ-Ὁμέρ) ἔμεινε σχεδὸν ἄθικτος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας· ἀλλ' ἐπέπρωτο νὰ ὑποκύψῃ, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν λοιπῶν μνημείων, εἰς τὴν φθορὰν τῆς ἀπειροκαλίας· καὶ ἄλλοτε ἀκόμη ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ κατατριμμένου αὐτοῦ λίθου, τὸ δαιμόνιον τῆς Θεουάννης ἐπιζὼν μεθ' ὅλας τὰς δυστυχίας τοῦ σημερινοῦ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ πλείστου τῶν θεατῶν δὲν φαίνεται πλέον εἰμὴ ὡς γελοῖον τοῦ μεσαιῶνος λείψανον. Ἡ τοιαύτη κρίσις ἤθελε μεταβληθῇ, ἀναμφιβόλως, ἐάν ἀνήγειρον αὐτὸ ἐπὶ ὑποβάθρας, ἢ ἐάν ἔθετον αὐτὸ εἰς ἄκραν τινὰ τοῦ νάρθηκος, διὰ νὰ φαίνηται ἀπὸ μακρύτερον. Ὡστε τὸ βλέμμα, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἐπ' αὐτοῦ, νὰ ἔχῃ τὸν καιρὸν νὰ συνηθίσῃ τὰς διαστάσεις του.

A.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἰούλιος.

Οἱ ὑπερβολικοὶ καὶ κυνικοὶ καύσωνες τοῦ μηνὸς τούτου καὶ οἱ ἀδιαλείπτως πνεόντες ἐτησίαι, οἱ κομίζοντες φλόγας ἀντὶ δρόστου καὶ σπείροντες κοινοτοὺς ἀντὶ ἀνθέων, ἐπενήργησαν μεγάλως ἐπὶ τῆς γήτινις σφαίρας, καὶ εἰς τὰ ἐμπρὸς πολλὰ λόγου ἀξία συμβάντα ἐκίνησαν. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων μας τούτων δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταβῶμεν μακράν, νὰ περιτρέξωμεν τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, τὴν Δύσιν τῆς Εὐρώπης ἢ τὴν Κίαν ἢ τὴν Ἀμερικὴν ἐπισκεπτόμενοι. Πρόχειρον παραδειγμα πρόκειται ἡμῖν ἡ φιλιότης Ἑλλάς.

Ἰδοὺ ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία ἐν δικαιοσύνῃ οὐκ ἔστιν ἀντὶ τῶν ἄλλοτε δεκαεσσάρων, ἐπέσαναν τὴν ἀποστολὴν τῶν, κατωρθώματα κατωρθώσαντες, ὅποια οὐδεμία οὐδέποτε βουλευτικὴ δὴμῆγυρις ἄλλη διεπράξατο!

Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τοὺς βουλευτὰς μας! Τὸ μνημόσυνον αὐτῶν μνεῖ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ἡ δὲ ἐπερχομένη γενεὰ ἀνδραγαθῶς ὑψώσει αὐτοῖς καὶ βωμοὺς. Καὶ τῷ ὄντι, διαλυθέντες χρησιμώτεροι τῇ πατρίδι ἐγένοντο ἢ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐκτελοῦντες, διότι ὠρεῖλσαν τὸ πτωχὸν ταμεῖόν μας 50 περίπου χιλιάδας δραχμῶν. Οὕτως, ὑπάρχει εἰς τὰ πάντα ἀντιστάθμισις τις! Ἐζημιώθη μὲν ἡ Ἑλλάς ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ἀποκλεισμοῦ δραχ. 974, 145. 98, (δρα προῦπ. τοῦ 1851), ἀλλ' ὠρεῖλθη καὶ ἐκ τῆς λήξεως τῶν Βουλῶν ἐν εἰκοστῶν τῶν ζημιῶν τούτων.

Ἄλλ' ἔλθωμεν τῶν αἰ Βουλῶν! Ἄν ἀμφιβάλλετε, ἀνενίστατε τὸ εὖ καὶ θέλει ἀκούσει ὡς εἰς τὸν ἄδην τοῦ Δάντου, θρήνους καὶ κοπετοὺς, ὀδυρμὸν καὶ βρυγμὸν τῶν ὀδόντων. Οὐδὲν ἐτελέσθη χωρισμὸς! Ἀπεσπάρσθησαν 130 ἄνδρες τοῦ ἐπιγείου παραδείσου τῶν, τοῦ ἐθνικοῦ ταμεῖου, καὶ θηροῦσι ὅτι τὸ χρυσὸν τοῦτο δέρας τῆς βουλευτικῆς μέλλουσι παραδοῦναι εἰς 130 ἄλλους. Διατ', λέγουσιν ἐν τῇ ἀπελπίσει τῆς καρδίας αὐτῶν, διατ', καὶ ἡ Βουλὴ νὰ μὴ πλασθῇ ἰσόδιος ὡς ἡ Γερουσία;

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Βουλῆς καὶ Γερουσίας, περὶ δὲ τοῦ κράτους ἐν γένει λέγομεν, ὅτι οὐδέποτε τὸ σκάφος τῆς πολιτείας μας τοσοῦτον ἠπλύνθη, οὐδέποτε διεπέρανεν ἀσφαλέστερον ὑφάλους τε καὶ τρικυμίας. Ἄνεμος πολὺς καὶ οὐρανὸς ὥθει αὐτὸ πηλοῦ καὶ μετ' οὐ πολὺ ἤθελε δυνηθῆ νὰ πλεῖσθαι μόνον τοῦ, ἀνευ πηδαλιούχων καὶ ἀνευ οἰκῆς, τοσοῦτον τὰ πάντα ἐχάσσει κατ' ἐὺχην, καὶ ἐνθ' ὡς ἐκ τούτων ἐνόμιζε τις ὅτι τὸ πρῶτον πενταμελὲς ὑπουργεῖον ἦν ἀθάνατον καὶ ἤθελε κυβερνᾶ τὴν Ἑλλάδα μέχρι συντελείας τοῦ αἵματος, αἵματος βράσκας μετὰ ἐφθόνησε τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ ὑπουργεῖον διεσπάρθη, διεμελίσθη καὶ ἐτροποποιήθη, ἐξεληθόντων δύο αὐτοῦ μελῶν, τῶν ΚΚ. Λόντων καὶ Χρυτογέλου.

Τὸ θαυμαστὸν τοῦ πράγματος τούτου δὲν εἶναι ἡ νέα αὕτη ὑπουργικὴ μεταβολή, ἀλλ' ἡ ἐποχὴ κατ' ἣν ἐγένετο. . . . Ἐποχὴ θερινῆς ἀκμῆς, ὅτε κακὸν τὸ παρατεῖσθαι καὶ τὸ μὴ παραιτεῖσθαι, κακὸν τὸ σπουδαρχεῖν, κακὸν τὸ τρέχειν, κακὸν τὸ ἡρεμεῖν. . . εὐτυχῶς, ὅτι τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο ἐδρόσαιε κατὰ τι ὁ καιρὸς, καὶ οὕτως εὐεργετικὸς ἦλθε νὰ καταφύξῃ τὸν καύσωνα τῆς ἀτμοσφαιρῆς καὶ τὴν φλόγα τῶν καρδιῶν. πρᾶγμα δὲ παράδοξον! ὅπως ἐγένοντο ἐκτακτὰ καὶ πρῶτον πάντων, οὕτω καὶ τοῦ θέρους ἀκμάζοντος, ἡμέραι ἐφάνησαν ὅπως μεταπωρεῖναι.

Ὅπως οὐδέποτε ἡ μεταβολὴ ἐτελέσθη, καὶ ὁ νέος σχηματισμὸς τοῦ ὑπουργείου ἐγένετο πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν, διότι εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἄνθρωπος ἐμβριθὴς καὶ ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενος, ἄνθρωπος νέος γενναῖος, ὁ Κ. Η. Δελιγιάννης.

Τὸ σπουδαιότερον ὁμῶς συμβᾶν δὲν εἶναι ἡ λήξις τῶν Βουλῶν, ἡ μεταβολὴ τοῦ ὑπουργείου. Εἶναι ἡ ἐκτός τοῦ κράτους προσεχὴς ἀποδημία τοῦ Σ. ἡμῶν βασιλέως, ἡ ἀντιβασιλεία τῆς σεπτῆς αὐτοῦ συζύγου. Ἐπὶ τινὰς μῆνας οἱ οἰκῆς τοῦ βασιλείου θέλουσι κρατεῖσθαι ἀπὸ τὰς τρυφερὰς ἀλλὰ νευρώδεις χεῖρας τῆς βασιλίσσης, καὶ ἡ πεποιθησις ἡμῶν εἶναι ὅτι τὸ σκάφος τῆς πολιτείας μας θέλει κυβερνηθῇ ἀκινδύνως καὶ προσεκτικῶς, διότι ἡ βασιλιστὰ μας διακρίνεται μετὰ τῶν Ἀντιστῶν διὰ τὴν περὶ τοῦ ἀντικράτους τῆς. Εἰς δὲ τὸ ἔθνος εἶναι ἐπίσης ἀσπαστὸν καὶ σεβαστὸν τὸ πρόσωπον τῆς βασιλίσσης ὡς τὸ τοῦ Ἀνακτοῦ. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὁ τοσαύτας λαβῶν περιπετείας δὲν εὐτύχησε ποτέ, οὔτε τὸ πάλαι οὔτε μετὰ ταῦτα νὰ κυβερνηθῇ ὑπὸ βασιλίσσης, καὶ τοι δὲ λυπούμενος διὰ τὴν πρόσκαιρον τοῦ Ἀνακτοῦ τοῦ ἀπουσίαν χαίρει καὶ ἀγαλλιάται ὅτι ὑπὸ χειρὸς βασιλίσσης, μέλλει νὰ κυβερνηθῇ.

Ἡ τελετὴ τῆς ὀρκωμοσίας ἐγένετο τὴν 28 τοῦ λήξαντος, λαμπροτάτη καὶ βασιλικὴ τῶντι. Τοσαύτη δ' ἦτο συρροή κυριῶν, καταλαβουσῶν τὰς ἐδρας ὅλας τοῦ βουλευτηρίου καὶ τὰ θεωρεῖα, ὥστε κηρυττομένης τῆς Ἀντιβασιλείας τῆς Βασιλίσσης, δικαίως ἠδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ὅτι πρὸς στιγμὴν εἰχομεν, Βουλὴν καὶ Γερουσίαν ἐκ γυναικῶν! Δὲν ἤξεύρω ἂν τοῦτο δὲν ἦτο εἰς τὴν λυσιτελέστερον τῇ Ἑλλάδι; Ἡ δὲ δὲ, ὅτε τὸ πλεῖστον καὶ τὸ ἐκλεκτότερον μέρος τοῦ ὧραίου φύλλου τῆς πρωτεύουσος μας ἦν ἐν τῷ αὐτῷ λυπούμεθα ἀναγκάζομενοι νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἐν μέσῳ λυπούμεθα ἀναγκάζομενοι νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἐν μέσῳ διακοσίων κυριῶν εὐπαρόντων, δύο ἢ τρεῖς μόνον διεκρίνοντο ἐπὶ καλλονῇ. . . . Ὡς πόλις τῆς πάλαι ποτε ὠραιότητος! Ὅπως καὶ ἂν ἦναι ἡ συνέλευσις αὕτη, μὴ ἐνθυμίζει τὴν συνέλευσιν τῶν θεῶν εἰς τοὺς γάμους τῆς Θέτιδος καὶ τοῦ Νηρέως, καὶ ἐὰν ἤμην ἐγὼ ἡ θεὰ Ἐρις, εὐχαρίστως ἤθελα ῥψῃ ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸ χρυσὸν μήλον μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν του: ἡ καλὴ λαβέτω. Ἡθελε δὲ εὐρεθῇ βοσκὸς τις Πάρις ἵνα δικάσῃ τὴν Ἥραν, τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὴν Ἀφροδίτην.

Κατόπιν τῶν μεγάλων καὶ σπουδαίων τούτων ἐλληνικῶν συμβάντων, τὰ ἐν Εὐρώπῃ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οὐδὲν, ἂν καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ μὲν παράφρων τις ἐκτύπησε τὴν βασιλιστὰν διὰ ῥάβδου κατὰ κεφαλῆς, ἂν καὶ ὁ ἐνδοξὸς ἄνθρωπος τοῦ αἵματος μας Ῥοβέρτος Πηλ ἀπέθανε πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου του, ἂν καὶ ἐν Γαλλίᾳ ὀνόματι μὲν σώζεται δημοκρατία, πράγματι δὲ κατήντησε τῶν δεσποτικῶν κυβερνήσεων ἡ δεσποτικωτάτη, καὶ ἀπόδειξις ὁ νέος περὶ τύπου νόμος, ὁ δεσμεύων συγγραφεῖς, τυπογράφους, βιβλιοπώλας καὶ ἀναγνώστας! Δημοκρατία ἐλευθεροκτόνος!

Παρατρέχομεν τὰ ἄλλα τῆς Εὐρώπης συμβάντα, ὡς τὸν τοκετὸν τῆς βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας, καὶ τὸν μετὰ τινὰς στιγμὰς θάνατον τοῦ βρέους, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ῥωσικοῦ στόλου εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Δανίας, τὰς νίκας ταύτας κατὰ τοῦ Σλεσβίγγου.

Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, πάντοτε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἄς ῥίψωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς κωνίνας τῆς.

Παρατηρήσαμεν μεγάλην πρόοδον γενομένην ἐν οὐτῇ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνός. Τὰ Ἔργα καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰουλίου κατέστησαν αὐτὴν τὸν Ἰούλιον ἠθικωτέρην... καὶ οὔτε μία πλέον ἀπιστία... ὑπαλλήλου, οὔτε ἐν σκάνδαλον· πολιτικὸν... ὁμοιάζει αὐτόχρημα κοινωνίαν ἀγγέλων, ὣν ἄσπιλος, ἀμόλυντος καὶ ἀναμάρτητος διέρχεται ὁ βίος.

Εἶχομεν εἰπεῖ προλαβόντως, ὅτι ἡ πόλις τοῦ Θησεώς οὐδενὸς ἐστερήθη ἐφέτος ἀγλαϊσμάτων της, οὐδεμία περιστέρα ἀπέπη ἐκ τῆς φωλεᾶς της, οὐδεμία καλλονὴ ἐκρύβη εἰς ἀπόκρυπτον ἐξοχὰς καὶ εἰς μονήρεις παραλίας, οὐδεμία καρδιά νεανίου παθαινομένη θέλει ψάλλει τοὺς ὠραίους τούτους στίχους, τοὺς ὁποίους δημοσιεύομεν ὅπως τονισθῶσιν, ἀγοσύντες τὸν ποιητὴν τῶν, ἡ (ὡς ὑποθέτομεν) ἀνήκοντας εἰς τὴν μόνην σύγχρονον Ἑλληνίδα ποιήτριάν μας.

Εἰς παραλίας
Ἐρημωμένας
Τὰς κοινωνίας
Θὰ λησμονήσω
Ἀπελπισμένους
Τοὺς θρήνους μόνους
Τῆς ἀλκυῶνος
Θ' ἀκρασθῶ.

Ἀβατα ὄρη.
Μαύρας ἐρήμους
Ἀπονή κόρη
Θέλω ζητήσαι,
Κ' ἐπὶ φλεγούσης
Καθὼς οἱ ἄμμου
Τὰ δάκρυά μου
Θέλουν χυθῇ.

Λύρας πενθούσης
Τὰς χορδὰς κρούω,
Θρηνώδους μούσης
Φθόγγους ἀκούω·
Μὲ φρίκην βλέπω
Τὸν κόσμον τοῦτον,
Ὡς μόνον πλοῦτον
Τάφον ποθῶ.

Φύλλον κοιμένον
Πικρὰς ἰτέας
Παραδαρμένον
Ἀπὸ βορέας
Νὰ μὲ θρηνήσῃ
Φιλὴ καρδία
Δὲν θέλει μία
Κὰν εὐρεθῇ....

Ἄλλ' ἦλθεν ὁ φλογερὸς Ἰούλιος, καὶ πολλὰς ἀπέδωκε περιστράς καὶ ἀλκυῶνας πρὸς τὸν Βόσπορον, τὴν Ἑπτανήσον, τὴν Αἰγίαν, τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, καὶ κατερχόμεναι ἤδη αἱ μέλισσαι τοῦ Ὑμηττοῦ δὲν εὐρίσκουσι πλέον νὰ ροφῶσι τὸ μῆλον τοῦ μέλιτός των, οὐδὲ αἱ αἰῶραι τοῦ οὐρανοῦ νὰ παίξωσι μὲ τρυφεροὺς πλοκάμους καὶ γυμνοὺς νὰ φιλωσι βραχίονας.

Δι' αὐτὸ ἄγωνος ἦδη καὶ στεῖρα ἡ Μοῦσα τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν, μὴ εὐρίσκουσα ἐν μέσῳ καύσωνος τοσοῦτου καὶ τοσαύτης ἐρημίας, φίλον καὶ ποιητικὸν τι ἀντικείμενον. Ὅπου καὶ ἂν ῥίψῃ τὰ βλέμματά της, δὲν βλέπει εἰμὴ παιζὰ καὶ χαμεπετῇ, ὑπὸ τὰ ὅποια, ὡς εἰς βορβορώδη ὕδατα, βατραχίζει ἡ πολιτικὴ, καὶ τὰ ὅποια, ὡς τὰς φεάκας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐπιπάτει ὁ κοινορτός.

Ἰδοὺ ὅποια, κατὰ τὸν Ἰούλιον, ἡ κατάστασις τῆς κοινωνίας μας. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸν προσεχὴ μῆνα ἔσται βελτίων.

Ἐν τούτοις ἂς ἐξέλθωμεν τοῦ στενοῦ καὶ πνιγεροῦ ὁρίζοντος τῶν Ἀθηνῶν, ἂς ἀφήσωμεν ἡσυχον τὸ ὠραῖον αὐτῶν φύλον, τὸ ἀκαταπαύστως ὀργιζόμενον καὶ ἀμαρτάνον καθ' ἡμῶν, διότι ἀληθῆ τῷ προσφέρομεν

λατρεῖαν καὶ πρὸς ἄλλους ὀρίζοντας καὶ ἄλλας χώρας ἂς τραπῶμεν. Ἐπειδὴ οἱ πάντες ἤδη μετοικίζουσιν, ἀνάγκη καὶ ἡ φαντασία ἡμῶν ν' ἀποδημῇ.

Ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος παρὰ τὴν πρωτεύουσάν εἶχει καὶ ἄλλα μέρη πολλοῦ λόγου ἄξια, τὰς Πάτρας, τὴν Σύρον, τὰς θελκτικὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, τὰ δροσερὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου, τὴν ἀνθηρὰν Ἑπτανήσον, εἰς δὲ τὴν Ἀνατολὴν μᾶς καλοῦσιν ἡ Ἰωνία, ὁ Βόσπορος, ἡ Ἀσία, ἡ Εὐρώπη.

Εἰς τὸν εὐτυχίσαντα νὰ περιέλθῃ τὰ μέρη ταῦτα, ὅποια πλουσία ὕλη περιγραφῶν καὶ εἰκόνων! Παντοῦ θέλετε ἰδεῖ οἶονε! νέον τινα κόσμον καὶ νέα πράγματα καὶ ἦθη, παντοῦ θέλετε ἀπαντήσῃ νέας τρυφάς.

Ἄνεμος εὐφρόσυνος φέρει τὸ πλοῖόν σας ἐπὶ τὰ λεῖα κύματα τοῦ Αἰγαίου. Κατὰ πᾶσαν ὥραν ἐνώπιόν σας ἐμφανίζεται, ὡς νόμφη ἀναδυομένη τοῦ λουτρῶνός της ἀλίπτυπος νῆσος, καὶ εἰς πᾶσαν παραλίαν ἡ καρδιά σας ἀναπνέει μετ' εὐφροσύνης, διότι εἴθε μακρὰν τῆς τύρβης τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν δυσσαρεσκειῶν τῆς ἀηδοῦς κοινωνίας.

Προτορμίζετε εἰς Σύρον. Εἶναι αὕτη βράχος, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς τὴν μετέβαλεν εἰς ἀκμαίαν πόλιν, καὶ ὅταν πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐξέλθετε εἰς τοὺς εὐπροσωποτέρους τῆς πρωτεύουσας μας περιπάτους της, θέλετε ἀπαντήσῃ ἐκστατικὸς κοινωνίαν μεμορφωμένην, πολυπληθῆ, γυναικας καὶ κόρας περικαλλεῖς, κομψότητα καὶ πολυτέλειαν.

Πλέετε τὰ ὕγρὰ κέλευθα καὶ τὰ εὐρέα νότα τῆς θαλάσσης. Αὐτὸς ὁ βαθὺς καὶ εὐρύχωρος κόλπος καὶ ἡ ἐν εἶδῃ ἀμφιθεάτρου ἐκτεινομένη αὕτη πόλις εἶναι ἡ καλλιγύναξ Σμύρνη, ἡ ἀναμιγνύουσα θελκτικῶς τ' ἀνατολικά ἦθη μετὰ τοῦ εὐρωπαϊσμοῦ καὶ, ὡς ἄλλη Κίρκη, θέλγουσα τὸν ναυσιπόρον καὶ καταμαγεύουσα διὰ τῶν φιλοπαιγμών καὶ φιλομαθῶν ἄλλ' ἠθικωτάτων γυναικῶν της. Διατρίψατε καιρὸν τινα εἰς τὰς εὐμόρφους καὶ καρποφόρους ἐξοχὰς της, τὸ Βουρνόβα, τὸν Βουτζᾶν καὶ τὸν Κουκλουτζᾶν, βαρβαρικά μὲν ὀνόματα, ἐξελληνισθέντα δὲ ὑπὸ τῆς ἐρημερίας τῆς Σμύρνης, ἀλλὰ εἰς τοὺς κόλπους τῶν ὁποίων πολυθέλητρά ἐγκρύπτονται ὄντα. Ἐπειτα σπεύσατε εἰς τὸν Βόσπορον, τὸν ἐπίγειον τοῦτον παράδεισον τὴν χώραν ταύτην τῆς ἡδονῆς, καὶ ἐντρυφήσατε ἀκρατῆτως εἰς τὴν τῆς φύσεως καλλονὴν, περιεχόμενοι τὸ Κατάστενον, τὴν Εὐρωπαϊκὴν καὶ Ἀσιατικὴν πυρρίαν, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὰς νήσους της, τρεῖς χάριτας ἄλλας ἀναριθμήτους μὲ ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ πυριπνούς, μὲ χεῖλη ῥόδινα καὶ μέλιτος γλυκύτερα, μὲ σῶμα τοῦ γάλακτος λευκότερον καὶ ἀπαλώτερον καὶ μὲ φωνὴν μελωδικήν, ὡς τῆς ἀηδόνος...

Ἰδοὺ ποταὶ αἱ ἐν μέρει παρουσιαζόμεναι πέραν τῶν Ἀθηνῶν εἰκόνες, εἰκόνες θελκτικές καὶ εὐφρόσυνου, τὰς ὁποίας ματαίως ἠθέλαμεν ζητῆσαι εἰς τὸν μικρὸν τοῦτον ὁρίζοντά μας.

Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἐνταῦθα εὐάρεστοί τινες ἐξοχαί, ὡς ἡ σύνδενδρος Κηφισσία, ἡ ὕμνητος Πεν-

τέλη, ἡ εὐρύχωρος γλῶττι τῶν Παιτησίων. Εἰς μίαν δὲ τῶν πυλῶν τοῦ Ὑμητοῦ, ὡς εἰς ποδῖαν παρθένου ἀνθέων ἀνάμαστον, ἐγκρύπτεται ἡ Μονὴ τῆς *Καίσαριανης* ἢ *Σεριανῆς*, διότι κατὰ τὸν *Κ. Πιττάκην*, ὑπῆρχεν αὐτοῦ ἱερὸν τῆς Δήμητρος, ἧτις λατινιστὶ *Ceres* καλεῖται, κοιλὰς στενὴ μὲν, ἀλλὰ σύσκιος καὶ ὑπὸ δροσοφόρων περιπενομένη ἀνέμων. Ὁ φιλόκαλος αὐτῆς ἡγούμενος ἐκτείνει καθεκαστὴν ὅλα τὰ ἐνοικιαστὰς δωμάτια τῆς καὶ διὰ τὸ τερπνὸν καὶ ὑγιεινὸν τῆς θέσεως καὶ τοῦ ὕδατός τῆς, πολλὰ οἰκογένηται καθ' ἕκαστον ἔτος τοὺς θερινοὺς μῆνας διάγουσιν ἐν αὐτῇ, ὡς εἰς φωλεάν τινα ἀνθηρὰν ἐνδιατώμεναι. Εἶδεν καὶ ἐγὼ τὴν φωλεάν ταύτην καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἐλαίων καὶ ἐγγειρῶν τῆς ἀνέπνευσα πρὸς στιγμὴν τὰς δροσεράς καὶ βαλσαμώδεις αὔρας τῆς ὑπαρείας.

Ἡ τρυφερὰ καὶ αἰθερία Μοῦσα τῶν Ἑργῶν καὶ *Ἡμερῶν* εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀναζωογονηθῇ καὶ νὰ κρατυνηθῇ εἰς τὰς δρόσους τῶν ὀρέων καὶ τῶν κοιλάδων, διὰ ν' ἀρυσθῇ ἐπιπνοίας νεαρὰς καὶ νὰ προσομιλήσῃ τῇ εὐαισθητῇ ἀναγνωστρίᾳ. **ΓΟΡΓΙΑΣ.**

Ὁ κόμης Δεσφλαμαράν, διαπρέψας ἐνδόξως εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἀπέθετο τὰ παράσημα τοῦ ἐξωματός του καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὰ ἴδια, ὅπου, διὰ τῆς οἰκονομίας, εἶχεν ἐν ἀξιοπρεπείᾳ τινὶ, ἀξία τῆς ἐπισημότητος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε δικὴν τιμὴν καὶ ὁ ἀντιδικὸς του καταδικασθεὶς ὑφ' ὅλων τῶν κατωτέρων δικαστηρίων κατ' αὐτὴν, ἔκαμεν ἔφεσιν εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον, ἡγαγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ἐφιππος καὶ ἐπορεύετο εἰς τὴν πρωτεύουσάν βραδέως καὶ ἐν διαλειμμάτων ἀναπαυόμενος. Διαβαίνων δὲ διὰ τοῦ δάσους Φονταινεβλῶ, εἶδε πολλοὺς ἐφιππους, διὰ πληγίας τινὲς ἐδοῦ διίππευοντας ἅπαντας, καὶ διευθυνομένους πιθανῶς ὅπου καὶ αὐτὸς διευθύνετο. Περιεργεῖα κινούμενος, ἐξετράπη τῆς ὁδοῦ του, καὶ ἠκολούθησε τοὺς ἐφιππους. Προχωρήσας ἐπὶ τι διάστημα καὶ φθάσας εἰς μέγαν τινα κύκλον, τὸ φρούριον τοῦ Βίχου ὀνομαζόμενον, εἶδε πολλοὺς ἀνθρώπους κακοενδεδυμένους, οἵτινες, καταβάντες ἀπὸ τῶν ἵππων, ἔδσαν αὐτοὺς εἰς τὰ στελέχη τῶν δένδρων. Ὁ κόμης, ἐκλαβὼν αὐτοὺς ὡς ληστὰς, καὶ βλέπων, ὅτι διὰ τῆς ἀτραποῦ, δι' ἧς καὶ μόνος ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ, ἤρχοντο πλείστοι ἄλλοι τοιοῦτοι, ἀπεράσισε νὰ προσποιηθῇ ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνῆκεν εἰς τὴν ληστρικὴν ἐκείνην συμφορίαν, ὡς ἐνόμιζεν. Κατέβη λοιπὸν καὶ αὐτὸς, ὡς ἐκεῖνοι, ἀπὸ τοῦ ἵππου του καὶ ἔδσαν αὐτὸν εἰς δένδρον· ἀλλὰ, βλέπων, ὅτι ἀδιακόπως ἤρχοντο καὶ ἀπετέλεσαν ἐπὶ τέλους μεγάλην καὶ φοβεράν ὁμάδα, ἠσθάνθη ἐκλείπουσαν τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ γενναίότητά. Ὅταν μάλιστα εἶδε πάντας νὰ στρέψωσι πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ ψιθυρίζωσι πρὸς ἀλλήλους, χωρὶς ὅμως νὰ παύσωσι νὰ ἔχωσι ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένα τὰ βλέμματα, ὁ φόβος του ἡσῆσεν καθ' ὑπερβολήν. Τέλος πάντων εἰς ἐξ ἐκείνων ἔρχεται κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἔρωτᾷ, ὡς ἀπῶν, διὰ τί ἐπῆγγεν εἰς τοὺς τόπους ἐκεῖνους. Ὁ κόμης, ἐμμένων εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἀποκρίνεται ἀδιατρέπτως καὶ σταθερῶς «διὰ τὴν αὐτὴν, κύριε, αἰτίαν, δι' ἣν ἤλθομεν ὅλοι μας» Ὁ ἀπεσταλμένος τότε ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς

ἐντολεῖς του, οἵτινες εὐθὺς ἤρχισαν καὶ πάλιν νὰ ψιθυρίζωσι πολλὴ σπουδαιότερον, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἢ πρότερον. Μετ' ὀλίγον ἐπανερχεται καὶ πάλιν πρὸς τὸν κόμητα, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἐὰν συγκατένευε νὰ ἀναχωρήσῃ τοῦ ἐδιδαν διακόσια Λουδοβίκια (χρυσά). Ἐκπλαγείς διὰ τὴν ἀνέλπιστον ταύτην πρότασιν, ἤρχισε νὰ ἐννοῇ πόσον ἀστεῖον ἦτο τὸ συμβεβηκὸς του. Ἀπεκρίθη λοιπὸν ἀπερισκέπτως χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ διὰ τί τῷ ἐγένετο ἡ προσφορά ἐκείνη. ὅτι τὸ ποσὸν ἐκεῖνο ἦτο μικρὸν, καὶ δὲν συγκατένευε. Τότε ἐκεῖνοι καταθεροῦθήσαν, συνεσχέθησαν, διαπραγματεύονται μετὰ τοῦ κόμητος καὶ τῷ προσφέρουσιν ἐν τέλει πεντακόσια (Λουδοβίκια).

Ἄπαντα ταῦτα ἦσαν μυστήριον δι' αὐτὸν, οὐχ ἥττον ὅμως ἔλαβε τὰ προσφερόμενα χρήματα, ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον του, παραπεμφθεὶς ἀπὸ τοὺς κυρίους ἐκεῖνους μετὰ τὴς εὐγενεστέρους φίλοφρονήσεως καὶ τὰ πλεόν ὑποχρεωτικὰ χαριτογλωττήματα, καὶ ἀναχωρᾷ διὰ τὴν τοσαύτην χαρὰν τῶν ἐκπεπληγμένων, ἐνῷ μεγίστην αὐτὸς θὰ ἐλάμβανε, ἐὰν τὸ ἐσυγχώρουεν νὰ ἀπέλθῃ καὶ ἄνευ χρημάτων. Φθάσας εἰς τὴν παρακειμένην κώμην, ἔμαθεν, τίνες ἦσαν οἱ, κατ' αὐτὸν, ληστὰι ἐκεῖνοι, καὶ διὰ τί ἐφέρθησαν πρὸς αὐτὸν οὕτω· ἔμαθε δηλ. ὅτι καθ' ἣν ἐκεῖνος στιγμὴν ἔφθασεν εἰς τὸ δάσος, ἤθελεν ἐκποιηθῇ μέγα μέρος τοῦ δάσους ἐκεῖνου. Τότε εὐκόλως ἐσυμπεράναν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ ἀγορσταί, ἡνωμένοι εἰς ἐταιρείαν, καὶ ἐκλαβόντες αὐτὸν ὡς ὑπερθεματιστὴν, τὸν ἔπεισαν διὰ χρημάτων νὰ μὴ πλειοδοτήσῃ κατὰ τὴν δημοπρασίαν, καὶ ἐδείκνυνον τοιαύτην χαρὰν, ὡς κατορθώσαντες διὰ τόσον μικρᾶς ποσότητος νὰ ἀφῆτῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπικερδῆ ἐκκλήνῃ ἀγοράν.

Π. Κ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ τρίτον ἔτος τῆς Εὐτέρτης ἡγγικεν εἰς τὸ τέλος του.

Ὅσοι τῶν *Κ. Κ.* συνδρομητῶν ἀνανεώσαντες προπληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ τέταρτον ἔτος θέλουσι λάβει ΔΩΡΕΑΝ ὁλόκληρον τὸ ὥρατον μυθιστόρημα ὁ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο θέλομεν ἀποσέλει εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν *Κ. Κ.* συνδρομητῶν ἀφοῦ λάβωμεν τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του, καὶ τοῦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαίρεσεως. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐκδόσεώς του θέλει ἀναγγελθῇ. Ὅταν συνδρομητῆς προπληρώσας δὲν λάβῃ τὸ μυθιστόρημα ὁ Δημοδιδάσκαλος, ὥς εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν ἐλάβομεν τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του. Παρακαλοῦνται οἱ *Κ. Κ.* ἐπιστάται τῶν ταχυδρομείων, καὶ οἱ εἰδικοὶ ἀνταποκριταί μας νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἐγκαίρως τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν διὰ νὰ μὴ συμβῇ ἀργοπορία εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν φυλλαδίων.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΤΕΡΗΣ.